

Energiklagenævnet

Toldboden 2
8800 Viborg

Sendt pr. e-mail til: ekn@naevneneshus.dk

Sagsansvarlig
Pernille Aagaard Truelsen
Partner, advokat (H), ph.d.

Sagsbehandler
Pernille Aagaard Truelsen
Partner, advokat (H), ph.d.

Advokatpartnerselskabet Energi & Miljø
Borggade 1, 2. tv.
8000 Aarhus C

CVR-nr. 41460830

+45 86 18 00 60
+45 25 29 08 40

paa@eom.dk
www.eom.dk

Sagsnr. 14941

11. februar 2022

Vedr. Anmodning om genoptagelse af Energiklagenævnets sag med j.nr. 21/04159, hvor der blev truffet afgørelse den 4. februar 2022

På vegne af Maribo Varmeværk A.m.b.a. (herefter Maribo Varmeværk), skal jeg anmode Energiklagenævnet om inden 14 dage at genoptage Energiklagenævnets afgørelse af 4. februar 2022 med journalnummer 21/04159. I modsat fald ser Maribo Varmeværk nødsaget til at stævne Energiklagenævnet og nedlægge påstand om, at ovennævnte afgørelsen eller dele er afgørelsen er ugyldig.

I sammenhæng hermed skal det understreges, at Maribo Varmeværk i umiddelbar forlængelse af Energiklagenævnets afgørelse har modtaget en sigtelse for overtrædelse af varmeforsyningsloven fra Anklagemyndigheden. Sigtelsen er sendt til retten i Næstved. Sigtelsen vedlægges som **bilag 1**.

Maribo Varmeværk anmoder derfor af hensyn til den strafferetlige forfølgning om, at Energiklagenævnets genoptagelse af sagen medfører, at klagen tillægges opsættende virkning.

Anmodningen om genoptagelse er baseret på følgende fire forhold:

- For det første har Energiklagenævnet ikke inddraget Energistyrelsens vejledning til projektbekendtgørelsen i nævnets sagsbehandling i henhold til nævnets faste praksis. Nævnet har ikke begrundet, hvorfor nævnet vælger at fravige Energistyrelsens vejledning, ligesom nævnet heller ikke har begrundet, hvorfor nævnet har afvejet fra nævnets faste praksis om inddragelse af Energistyrelsens vejledning om projektbekendtgørelse.

- For det andet er Energiklagenævnets afgørelses angivelse af de faktiske forhold ikke korrekt.
- For det tredje har Energiklagenævnets afgørelse den faktiske betydning, at varmebehovet i REFA MSK og Maribo Varmeværks forsyningsområde ikke kan dækkes som følge af de vilkår, som Lolland Kommune fastlagde ved kommunens afgørelse af 8. april 2021, og som blev stadfæstet ved Energiklagenævnets afgørelse.
- For det fjerde foreligger der inhabilitet blandt to af medlemmer hos Energiklagenævnets medlemmer, der har medvirket til afgørelsen.

Nedenfor uddybes ovennævnte fire forhold.

1. Energistyrelsens vejledning til projektbekendtgørelsen skal lægges til grund i overensstemmelse med Energiklagenævnets faste praksis

1.1. Energistyrelsens vejledning til projektbekendtgørelsen og administrativ praksis

Sagen for Energiklagenævnet vedr. Lolland Kommunes afgørelse om, hvad der skal være gældende ret i forhold til Maribo Varmeværk angår spørgsmålet om, hvorledes Maribo Varmeværk må drifte selskabets spids- og reservelastanlæg. Maribo Varmeværk har ændret driften af selskabets spids- og reservelastanlæg i forlængelse af, at REFA MSK opsagde parternes forsyningsaftale i forbindelse med rekonstruktion, og krævede en væsentlig højere pris for fortsat varmelevering.

Maribo Varmeværk valgte ud fra såvel de fysiske leveringsforhold og markedsforhold at producere varmen selv på egne produktionsanlæg for at kunne opfylde selskabets forsyningspligt til egne forbrugere. Maribo Varmeværks varmeproduktionsanlæg er således fortsat spids- og reservelastanlæg. Det er alene driften af anlæggene, der er ændret, som følge af forholdene hos REFA MSK, der er godkendt som grundlastanlæg for Maribo Varmeværk.

Det følger af vejledningen til projektgodkendelsen,¹ og det er ligeledes fastlagt i praksis, at kravene til et varmeproduktions anlægs dimensionering iht. projektbekendtgørelsen udelukkende er et krav på etableringstidspunktet og ikke et krav til hvordan anlægget efterfølgende driftes.

Når varmeproduktionsanlægget er godkendt og etableret, kan ejeren frit drifte anlægget uden produktionsbegrænsninger ud fra de faktiske forhold og markedsforholdet. Projektbekendtgørelsen er således ikke til hinder for, at anlæg,

¹ Bekendtgørelse om godkendelse af projekter for kollektive varmforsyningsanlæg nr. 1124 af 23. september 2015 (projektbekendtgørelsen) samt Energistyrelsens vejledning af december 2007 til projektbekendtgørelsen (BEK 1295 2005).

der oprindeligt er blevet ansøgt etableret som spids- og reservelastanlæg og som skal dække f.eks. 20 % af varmebehovet, herefter anvendes i et større omfang end der oprindeligt er ansøgt til.

Der kan henvises til Energistyrelsens vejledning af juli 2021 til den nugældende projektbekendtgørelse (jf. BKG nr. 818 af 4. maj 2021), hvoraf det fremgår af vejledningens afsnit 3.8 om spids- og reservelastanlæg:

"Driften af de etablerede anlæg fastlægges frit af varmeforsyningsanlægget på baggrund af markedssituationen bl.a. priser på brændsel, elprisen, etc. Ofte vil spids- og reservelastanlæg være forbundet med lave etableringsomkostninger og høje driftsomkostninger. Anlæg godkendt som spids- og reservelast anlæg, jf. § 13, stk. 1 og § 16, stk. 1, nr. 10, kan dog efterfølgende køre som f.eks. grundlast, såfremt selskabsøkonomiske forhold tilsiger det." Understregninger tilføjet).

Vejledningens tekst om driften af spids- og reservelastanlæg er en videreførelse og uddybning fra Energistyrelsens vejledning af 2007 til projektbekendtgørelsen², hvor fremgår følgende:

Af Energistyrelsens vejledning til projektbekendtgørelsen fremgår:

"Som det fremgår ovenfor er 90 pct. kravet til kraftvarmeenheden og den heraf afledte 10 pct. grænse for kedelanlægget, alene dimensioneringskrav. Et kraftvarmeværk, der ved siden af kraftvarmeenheden har fået godkendt en kedel til varmeproduktion, kan frit øge produktionen på biomasseanlægget." (Understregning tilføjet).

Af Energistyrelsens vejledning fra 2007 til projektbekendtgørelsen side 19 fremgår endvidere:

"Grundlastslægget er hovedproduktionsanlægget, som er etableret til at kunne dække normalt mindst 90 pct. af den årlige produktion af varme. Driften af de etablerede anlæg, fastlægges frit af værket på baggrund markedssituationen, bl.a. priser på brændsel, elprisen, etc." (Understregning tilføjet).

Vejledningens bestemmelser om, hvordan spids- og reservelastanlæg skal driftes har også tidligere været lagt til grund i såvel Forsyningstilsynets som Energinet's praksis.

² Energistyrelsens vejledning af december 2007 til projektbekendtgørelsen (BEK 1295 2005). Se kommentaren til § 9, stk. 2 (§ 11, stk. 2 i BEK 1124 2015) på vejledningens side 18 samt kommentaren til § 12 (§ 14 i BEK 1124 2015) på vejledningens side 19. Da disse bestemmelser ikke indholdsmæssigt var ændret i BEK1124 2015, er vejledningen fortsat retvisende for forståelsen.

https://ens.dk/sites/ens.dk/files/Varme/varme-regulering/vejledning_til_bekendtgørelse_nr._1295_af_13.12.2005_om_godkendelse_af_projekter_for_kollektive_varmeforsyningsanlaeg.pdf

Der kan herved henvises til Energitilsynets (nu Forsyningstilsynets) gengivelse af retsgrundlaget i afgørelse af 15. juli 2015 vedrørende spørgsmålet om spids- og reservelastkapacitet i forbindelse med substitutionsprincippet³ i forhold til Ishøj Varmeværk. Heraf fremgår:

"Projektbekendtgørelsens regler gælder alene ved etablering af kollektive varmforsyningsanlæg. Når et anlæg en gang er etableret i overensstemmelse med reglerne, skal driften af anlægget foregå efter almindelige driftsøkonomiske principper. Det fremgår også af vejledningen til projektbekendtgørelsen (Energistyrelsens Vejledning: Bekendtgørelse nr. 1295 af 13/12/2005 om godkendelse af projekter for kollektive varmforsyningsanlæg af december 2007). Vejledningen vedrører en tidligere bekendtgørelse, men den pågældende bestemmelse i § 14 (den tidligere § 12) har ikke ændret sig og derfor er vejledningen fortsat relevant ved fortolkning af bestemmelsen. Det fremgår af vejledningens side 19, at det efter etablering af anlægget ikke er relevant om der er tale om et grundlastanlæg eller en spids- og reservelastanlæg: Driften af de etablerede anlæg, fastlægges frit af værket på baggrund af markedssituationen, bl.a. priser på brændsel, elprisen, etc."
(Understregninger tilføjet).

Energiklagenævnet har ved afgørelse af 20. april 2016, j. nr. 1021-15-93, stadfæstet den del af Forsyningstilsynet afgørelse vedrørende Ishøj Varmeværk, der fremgår af ovenstående citat. Andre dele af Forsyningstilsynets afgørelse er dog ved Energiklagenævnets afgørelse af 20. april 2016, hjemvist til fornyet behandling ved Forsyningstilsynet.

Driften af etablerede spids- og reservelastanlæg kan herefter ifølge Energistyrelsens vejledning og tidligere praksis fra Energiklagenævnet fastlægges frit af værket på baggrund af markedssituationen, dvs. bl.a. på baggrund af priser på brændsel, elprisen, etc. Derfor vil etablering af et anlæg efter projektbekendtgørelsens regulering for spids- og reservelastanlæg ikke være til hinder for, at anlægget herefter lovligt frit kan driftes ud fra de faktiske forhold og ud fra, at anlægget kan anvendes til produktion udover spids- og reservelast, medmindre der udtrykkeligt er fastsat vilkår herom i projektgodkendelsen⁴. Den

³ Energitilsynets afgørelse af 15. juli 2015 om "Spørgsmål om anvendelse af substitutionsprincippet i leveringsforholdet mellem VEKS og IVV" (Ishøj Varmeværk). Citatet genfindes under tilsynets gengivelse af retsgrundlag i forhold til varmeplanlægningen, jf. punkt 4.4, side 7. https://forsyningstilsynet.dk/media/3516/2911_veksbilagsoversigt_inkl_bilag_1-4_-_29112016__jnr_16-05093.pdf

⁴ Energiklagenævnets afgørelse af 11. marts 2019 om ophævelse af Skanderborg Kommunes afgørelse om godkendelse af projektforslag vedrørende udvidelse af flisfyret anlæg på Danmarksvej (j.nr. 18/00189 og 18/00252), som afgørelsen henviser til i note 1, kan ikke føre til andet resultat. I Skanderborg-sagen var det et spørgsmål om, hvorvidt kraftvarmekravet var bragt til ophør. I sagen fandt Energiklagenævnet, at projektgodkendelsen ikke kunne tages til indtægt

manglende tilstedeværelse af vilkår i Maribo Varmeværks projektkendelse var netop grundlaget for, at REFA MSK anmodede Lolland Kommune om genoptagelse.

En kommunalbestyrelse skal således i projektkendelsen udtrykkeligt stille vilkår om produktionsbegrænsninger for at forhindre ejeren i frit at producere på anlægget. Dette er ikke tilfældet i nærværende sag, hvorfor der ikke gælder et vilkår om produktionsbegrænsning for Maribo Varmeværk på værkets produktionsenheder.

1.2. Energiklagenævnets faste praksis for så vidt angår Vejledning til Projektbekendtgørelsen

Det er Energiklagenævnets faste praksis, at lægge Energistyrelsens vejledning til projektbekendtgørelsen til grund for Energiklagenævnets afgørelser.

Dette følger bl.a. af følgende sager (ikke udtømmende oplyst): Energiklagenævnets afgørelse af 10. september 2012 (j.nr. 1021-11-56-41), Energiklagenævnets afgørelse af 1. maj 2018 (j.nr. 18/00185), Energiklagenævnets afgørelse af 9. juli 2018 (j.nr. 18/00171), og Energiklagenævnets afgørelse af 29. juni 2020 (j.nr. 19/01462).

Det gøres derfor gældende, at det udgør en ikke uvæsentlig sagsbehandlingsfejl, at Energiklagenævnet ikke har inddraget Energistyrelsens vejledning til projektbekendtgørelsen i nævnets sagsbehandling i sagen 21/04159.

Det gøres også gældende, at Energiklagenævnet i nævnets genoptagelse af sagen, skal inddrage Energistyrelsens vejledning til projektbekendtgørelsen, og at Energiklagenævnet skal vurdere sagen ud fra den regeludstedende myndigheds fortolkning af reglerne om produktion på anlæg, der er godkendt som spids- og reservelastanlæg, men hvor markedssituationen og selskabsforholdet tilsiger, at anlægget frit kan driftes efter de faktiske forhold og markedsforsholdene.

Det gøres endvidere gældende, at en regeludstedende myndigheds fortolkning af reglerne udgør et relevant bidrag i fortolkningen af det pågældende retsgrundlag. Jeg kan henvise til, at dette bl.a. er fastslået af Energiklagenævnet i nævnets afgørelse af 11. november 2019 i sagen med journalnummer 18/03299.

Jeg skal i forbindelse hermed understrege, at hverken lovgiver, ressortminister eller den regeludstedende myndighed har fundet anledning til at vedtage ændringer af retsgrundlaget angående drift af projektkendte anlæg. Retsgrundlaget angående drift af projektkendte anlæg er endvidere ikke ændret,

for, at transmissionsforbindelsen og dermed kraftvarmekravet var bragt til ophør. Dette understøtter således, at der stilles krav om, at forudsætninger eller forventninger fremstår som vilkår i projektkendelsen, for at de skal lægges til grund.

selvom varmforsyningsloven gentagne gange er ændret siden Energistyrelsens vejledning til projektbekendtgørelsen fra 2007. Endvidere bemærkes det, at Energistyrelsen netop har fastholdt styrelsens vejledning om drift og produktion på projektgodkendte anlæg, da Energistyrelsen udstedte en ny vejledning til projektbekendtgørelsen i juli 2021.

Jeg skal derfor understrege, at såfremt Energiklagenævnet finder, at Energistyrelsens vejledning til projektbekendtgørelsen af 2007, en vejledning, der blev videreført i Energistyrelsens opdaterede vejledning til projektbekendtgørelsen af juli 2021, ikke udgør et relevant fortolkningsbidrag i nærværende sag, så vil der være tale om, at Energiklagenævnet ændrer sin egen administrative praksis markant og uden saglig begrundelse herfor.

Der vil herudover også være tale om, at Energiklagenævnet underkender den praktiske virkelighed, hvor de kollektive varmforsyningsvirksomheder og kraftvarmeværker omfattet af varmforsyningsloven de facto planlægger driften af samtlige produktionsenheder ud fra markedsmæssige og driftsøkonomiske vurderinger.

Når REFA MSK således vælger at opsigte parternes aftale i forbindelse med rekonstruktion, og ikke vil levere varme til Maribo Varmeværk, medmindre Maribo Varmeværk accepterer en ny og højere varmepris, er det netop udtryk for den praktiske virkelighed, at Maribo Varmeværk vælger at producere varmen på egne produktionsanlæg for at kunne levere til egne forbrugere.

Såfremt Energiklagenævnet fastholder nævnets afgørelse af 4. februar 2022 (j.nr. 21/04159), vil Energiklagenævnet herved ulovliggøre den praktiske virkelighed, som er grundlaget for de kollektive varmforsyningsvirksomheders fastlæggelse af en optimal drift af produktionsenheder, hvor driften planlægges ud fra driftsøkonomiske og markedsmæssige forhold herunder de faktiske priser på brændsel, energi og leverancemuligheder.

Endvidere vil Energiklagenævnets afgørelse af 4. februar 2022, såfremt den fastholdes, tillige indebære, at Energiklagenævnet herved fraviger nævnets tidligere praksis omkring, hvordan substitutionsprisen kan opgøres. Ifølge Energiklagenævnets faste praksis om substitutionsprisen, kan substitutionsprisen opgøres på baggrund af faktiske realistiske lovlige alternativer. Med Energiklagenævnets afgørelse af 4. februar 2022, vil spids- og reservelastanlæg ikke længere kunne indgå i substitutionsprisen, idet de ikke lovligt vil kunne driftes til anden end de 10 %. Dermed vil den retsstilling, der er fastlagt ved Energiklagenævnets afgørelse af 20. april 2016, j. nr. 1021-15-93, ikke længere være gældende.

1.3. Væsentlige ændringer i henhold til projektbekendtgørelsens § 3, stk. 1

Energiklagenævnets begrundelse for at stadfæste Lolland Kommunes afgørelse vedrørende for så vidt angår 8 MW fliskedel, sker med henvisning til, at

væsentlige ændringer efter projektbekendtgørelsens § 3, stk. 2, kræver godkendelse. Bestemmelsen har følgende ordlyd:

Projekter for kollektive varmforsyningsanlæg, der er omfattet af bilag 1, skal forelægges kommunalbestyrelsen til godkendelse.

Stk. 2. Stk. 1 gælder tilsvarende for vedligeholdelses- og reparationsarbejder, der i væsentlig grad indebærer en forbedring af kollektive varmforsyningsanlægs drifts- og energioekonomi eller levetid. Dette er der i hvert fald tale om, hvis arbejdernes omkostninger overstiger 50 pct. af investeringsomkostningerne for en ny lignende enhed (min understregning)

Bilag 1 til projektbekendtgørelsen indeholder en udtømmende opregning af, hvilke varmeproduktionsanlæg, der skal godkendes efter projektbekendtgørelsen. Følgende fremgår af bilag 1:

Opførelse, udvidelse og nedlæggelse af produktions- og behandlingsanlæg for bygas, LPG (flaskegas), biogas, lossepladsgas, geotermisk energi m.v.

1.2 Opførelse, udvidelse og nedlæggelse af varmeproduktionsanlæg, herunder forbrændingsanlæg for affald, træ, halm m.v. og varmepumper til kombineret produktion af varme og køling.

1.3 Opførelse, udvidelse og nedlæggelse af blokvarme-centraler.

1.4 Opførelse, udvidelse og nedlæggelse af kraftvarmeanlæg/centraler, herunder forbrændingsanlæg for affald, træ, halm m.v., med en effekt på 25 MW eller derunder.

1.5 Ændring af energiform på godkendelsespligtige kollektive varmforsyningsanlæg, jf. 1.1-1.4 (min understregning)

En "ændret drift af et allerede eksisterende godkendt" er ikke godkendelsespligtig efter varmforsyningslovens bilag 1, jf. projektbekendtgørelsens § 3, stk. 2.

En ændret drift kan heller ikke betegnes som et vedligeholdelses eller reparationsarbejde, som er godkendelsespligtig efter projektbekendtgørelsens § 3, stk. 2.

I Energistyrelsens vejledning til projektbekendtgørelsen fra juli 2021, er krav om ny projektgodkendelse ved ændring af et eksisterende varmeproduktionsanlæg kun nødvendigt, hvis projektgodkendelsen indeholder vilkår for driften. Følgende fremgår af vejledningen:

Hvis der i projektkodkendelsen er stillet vilkår for anlægget, vil ændringer af driften, der går ud over de stillede vilkår, skulle godkendes i et nyt projektforslag. Hvis f.eks. et affaldsforbrændingsanlæg er blevet godkendt med vilkår om afbrænding af en maksimal mængde affald, vil afbrænding af en større mængde affald (også uden tekniske ændringer i anlægget) kræve en forudgående projektkodkendelse. Der vil dog ikke skulle ske godkendelse af et nyt projektforslag, såfremt der er tale om ændringer, der er muliggjort af ændringer i forsyningslovgivningen, eksempelvis i varme-, el- eller gasforsyningslovene (tidligere lov om naturgasforsyning. Kommunalbestyrelsen bør i sådanne situationer sørge for at opdatere projektkodkendelsen, således at tilladelsen for anlægget og produktionen på anlægget afspejler de gældende regler.

Maribo Varmeværk har ikke i selskabets projektkodkendelse af 8 MW kedel fået fastsat vilkår om en bestemt drift. Anlægget er godkendt som spids- og reservelastanlæg, og Maribo Varmeværk fastlægger løbende driften af det anlæg ud fra markedsprisen således som beskrevet i Energistyrelsens vejledning.

For så vidt angår 12 MW træpillekedlen, er Energiklagenævnets begrundelse for at stadfæste kommunens afgørelse, at kedlen alene kan anvendes som spids- og reservelastanlæg. Maribo Varmeværk er ikke uenig i, at anlægget er et spids- og reservelastanlæg, men problemet er, at Energiklagenævnets udsagn kommer i tilknytning til udsagnet om, at REFA MSK skal levere 90 % grundlast. Energiklagenævnets afgørelse kommer dermed til at fremstå som om Maribo Varmeværk alene må varetage en drift på kedlen således at der fortsat aftages 90 % grundlast fra REFA MSK.

Således som det fremgår ovenfor, kan Maribo Varmeværk selv tilrettelægge driften af egen spids- og reservelastkedel ud fra faktiske og markedsræssige vilkår.

Maribo Varmeværk har ikke uden særskilt vilkår i selskabets projektkodkendelse for egne produktionsanlæg nogen pligt efter varmforsyningsloven til at aftage 90 % af eget varmebehov fra REFA MSK, eller nogen pligt til kun at drifte egne spids- og reservelastanlæg således, at anlæggene kun producerer 10 % af varmebehovet.

Det skal understreges, at også Anklagemyndigheden læser Energiklagenævnets afgørelse således at Maribo Varmeværk skal aftage varme 80 % af varmen fra REFA MSK og ikke selv må drifte egne spids- og reserveanlæg og producerer mere end 20 %. Anklagemyndigheden nedlægger påstand om tvangsbøder og har et anklageskrift, hvorefter Maribo Varmeværk alene må producere spids- og reservelast svarende til 20 % af fjernvarmforsyningen, jf. bilag 1.

2. De faktiske produktionsforhold og oplysninger matcher ikke den af Energiklagenævnet stadfæstede afgørelse

Det gøres gældende, at Energiklagenævnets stadfæstelse af Lolland Kommunes afgørelse de facto medfører, at der efter nævnets afgørelse ikke længere eksisterer nødvendig kapacitet til opretholdelse af forsyningssikkerheden i forhold til Lolland Varme, Maribo Varmeværk og REFA MSK. Dette skyldes, at Maribo Varmeværks 8 MW træpillekedel, som ikke længere må stå til rådighed for varmeproduktionen, udgør en nødvendig produktionskapacitet til opretholdelse af varmeforsyningsbehovet.

Maribo Varmeværk har behov for at have 24 MW til rådighed som reservelagt, men har nu kun 20 MW reservelast. Det afhjælper tilslutning til REFA MSK ikke. Hvis REFA MSK går ned har Maribo Varmeværk ikke tilstrækkelig reservelast. REFA MSK har med Energiklagenævnets afgørelse kun 20 MW reservelast til rådighed men har behov for 24 MW, hvis alle forbrugerne skal have varme.

Det er derfor en realitet, at 8 MW træpillekedlen er nødvendig i systemet som reservekapacitet med henblik på opretholdelse af forsyningssikkerheden. Maribo Varmeværk skal kunne tåle, at f.eks. REFA MSK har havari, og skal have nok reservekapacitet til at dække et varmebehov på 24 MW.

Det gøres videre gældende, at Energiklagenævnet ikke ses at inddrage de faktiske forhold vedrørende kedel 3 som fremgår af materialet. Det er korrekt, at kedel 3 er omtalt i projektansøgningen til kedel 4 (flisværket), som noget der på sigt skal nedlægges. Men projektansøgningen til kedel 4 indeholder efter sit indhold ikke ansøgning om nedlæggelse af kedel 3. Det må også have formodningen imod sig, at Maribo Varmeværk skulle søge om at nedlægge mere reservekapacitet, end selskabet har behov for.

Maribo Varmeværk ansøger først den 26. september 2018, jf. **bilag 2** ved ansøgning til Lolland Kommune om nedlæggelse af kedel. Ansøgningen angår imidlertid ikke nedlæggelse af træpillekedlen, men nedlæggelse af oliekedlen. Ansøgningen om nedlæggelse af oliekedlen imødekommes.

I forlængelse af nedlæggelse af oliekedlen får Maribo Varmeværk en ny miljøgodkendelse af træpillekedlen. Det forhold, at kommunen netop giver en miljøgodkendelse af træpillekedlen, er netop udtryk for, at træpillekedlen af kommunen anses som lovlig. En kommune kan jo ikke give en miljøgodkendelse af et ulovligt anlæg, og kommunen anser dermed heller på det tidspunkt træpillekedlen som ulovlig.

Det kan på denne baggrund konstateres, at 8 MW træpillekedlens kapacitet er nødvendig sammen med 8 MW træflis kedlen og 12 MW træpillekedlen til opfyldelse af forsyningsbehovet i Maribo.

3. Inhabiliter hos nævnsmedlemmer

Hos henholdsvis Håkun Djurhuus og Astrid Birnbaum, der har medvirket ved afgørelsen, foreligger der forhold, der er egnet til rejse spørgsmål om henholdsvis personlige og økonomiske interesser til nærtstående, som giver anledning til overvejelser om inhabilitet efter forvaltningslovens § 3.

Håkun Djurhuus er mangeårig partner hos Bech-Bruun, der repræsenterer REFA MSK i sagen. Selvom Håkun Djurhuus ikke længere er ansat hos Bech Bruun, vil Håkun Djurhuus i hvert fald efter de advokatetiske regler være inhabil i forhold til at beskæftige sig med sagen.

Astrid Birnbaum er direktør i Høje Taastrup Fjernvarme. Høje Taastrup Fjernvarme har en økonomisk interesse i, at Energitilsynets afgørelse af 15. juli 2015 vedrørende substitutionsprincippet⁵ i forhold til Ishøj Varmeværk ændres i forbindelse med, at Forsyningstilsynet er ved at genbehandle sagen efter nævnets hjemvisning ved afgørelse af 20. august 2016. Hvis Forsyningstilsynet ændrer principperne for beregning af Ishøj Varmeværks substitutionspris, giver det Høje Taastrup Fjernvarme en besparelse, da Høje Taastrup Fjernvarme undgår at skulle dække differencen mellem Ishøj Varmeværks varmepris og VEKS pris. En ændring kunne f.eks. ske som følge af, at Forsyningstilsynet konstaterer, at Ishøj Varmeværks egne spids- og reservelastanlæg i lyset af Energiklagenævnets afgørelse om Maribo Varmeværk (j.nr. 21/04159) ikke lovligt kan anvendes, og dermed ikke kan udgøre en lovlig substitutionsmulighed.

4. Afslutning

Jeg skal afslutningsvist oplyse, at Maribo Varmeværk A.m.b.a. ser sig nødsaget til at indbringe sagen for domstolene om 14 dage, såfremt Energiklagenævnet ikke genoptager sagen og inddrager Energistyrelsens vejledning til projektbekendtgørelsen i nævnets vurdering af sagen.

Jeg kan i øvrigt henvise til Maribo Varmeværks bemærkninger i Energiklagenævnets sag (j.nr. 21/04159), ligesom jeg naturligvis står til rådighed for yderligere oplysning af sagen.

Med venlig hilsen

Pernille Aagaard Truelsen

⁵ Energitilsynets afgørelse af 15. juli 2015 om "Spørgsmål om anvendelse af substitutionsprincippet i leveringsforholdet mellem VEKS og IVV" (Ishøj Varmeværk). Citatet genfindes under tilsynets gengivelse af retsgrundlag i forhold til varmeplanlægningen, jf. punkt 4.4, side 7. https://forsyningstilsynet.dk/media/3516/2911_veksbilagsoversigt_inkl_bilag_1-4_-_29112016__jnr_16-05093.pdf

Bilag

Bilag 1 Sigtelse af Maribo Varmeværk

Bilag 2 Maribo Varmeværks brev til Lolland Kommune af 26. september 2018